

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 27. Legatio a Rege Joanne ad Regem Marochii adornata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

Sæcul. XIII. omnibus viribus eorum consilia sua op-
 A C. 1213. ra fulcire vellet.

§. XXVII.

*Legatio a Rege Joanne ad Regem
 Marochii adornata.*

*Math. Par.
 an. 1213.
 p. 204.*

Sub idem tempus, quo Rex Joannes Papam egregiis promissis demulcebat, clandestinos Legatos mandatis instruebat, quæ promptissime ad Miramolinum, id est Regem Marochii *Abuabdalla*, Mahomet quartum, ex Almohadum genere deferrent. Ad arcanam autem Legationem adhibuerat Rex Angliæ Equestris Ordinis viros duos, Thomam *Herdinton*, Rudolphum Nicolai filium, & quemdam Clericum Robertum *de Londino* dictum. Hi in conspectum Miramolini admissi, quod iussi erant exponunt, redduntque Joannis Regis Epistolam, in qua significabat; quod, si Rex Maurus exercitum subsidiarium mitteret, ipse Defensori suo regnum Angliæ jure clientelari esset subiecturus, tributum & vectigalia imperata daturus, quin etiam Religione Christiana, quam falsam esse crederet, abjecta, Mahometis Doctrinam amplexurus. Ubi interpretes hujus Epistolæ sensum Miramolino explicavit, ille librum, quem in pulpito ante oculos habebat, clausit, & aliquan-

tum

tum moratus, *legebam*, inquit, *librum* Sæcul. XIII. A. C. 1213.
sapientis Christiani, qui Paulus vocatur,
cujusque tam facta quam verba mihi sum-
mopere probantur. Illud vero in isto
homine mihi displicet, quod Religionem,
in qua natus erat, reliquerit. Eadem
mibi sententia est de Rege vestro, qui Le-
gem Christianam sanctissimam & puris-
simam abjecturus est. Deus, qui omnia
novit, & quem nihil sub sole latet, non
ignorat, me, si nulla Religio unquam a-
nimum meum occupasset, Christianam præ
omnibus aliis electurum esse.

Tum interroganti, an valeret Rex
 Angliæ, & quæ illius regni facies esset,
 respondit Thomas: *Rex noster ex nobi-*
lissima stirpe atque atavis Regibus editus
est. Fertilis & opulenta Regio, cui li-
cet vineæ & oliveta desint, commercio
tamen maritimo huic inopiæ satis consu-
litur. Indigenis natura spectabilem for-
nam dedit & singularem industriam,
quam præterea omnes artes excolunt.
Duas præter Anglicanam, quæ patria est,
linguas callent, Francicam & Latinam.
Anglia Insularum Regina appellatur, Re-
gio omni ætate libera, sub imperio Regis,
neminem superiorem se, nisi solum Deum,
agnoscentis. Religio in nulla orbis ter-
rarum parte magis quam inter nos flo-
ret. Tunc vero Miramolinus, ducto
ex imo pectore suspirio, nunquam me le-
gisse

Sæcul. XIII. *gisse meminī, ait, quin res est omnino in-*
A. C. 1213. *audita, quod Principi beatissimi Regni,*
sibi que penitus obnoxii, Domino in men-
tem venerit, illud Regi extero & vemo-
to vectigale efficere. Excors est, & mi-
ferrimus hominum Rex vester. Cumque
dixissent, eum ad annum vitæ quinqu-
agesimum pervenisse, adjecit Miramol-
inus: nempe ad ætatem senectuti propin-
quam; hinc est, quod delirare incipiat.
Sundeo, ut pacem quærat & quietem.
 Tum postquam vocem aliquamdiu te-
 nuisset, colligens omnia Legatorum re-
 sponsa, *Dominum vestrum, ait, ex Regum*
consensu delendum arbitror, nibili æstimand-
um, & quocum fœdera ineam, indignum.
 Tandem ad Thomam & Rudolphum
 conversus, eos unquam posthac conspe-
 ctum suum subire vetuit.

Dum illi, rubore pudorem consequen-
 te, discedunt, Miramolinus Robertum
 Londinensem Legatorum tertium, qui
 paulo remotius steterat, intuebatur, vi-
 densque hominem pusillum, nigri & te-
 mnendi vultus, conjecit, solertissimum
 esse, quod ad maximi momenti Legatio-
 nem fuisset adhibitus. Hunc ergo so-
 lum affatus, complura de Rege suo quæ-
 sivit, cui perquam gratum se effecit Ro-
 bertus, cum candide fateretur; Tyran-
 num esse Regem Angliæ, intolerabilis
 inter suos superbiæ, & pudendæ, ubi cum
 exteris

exteris agendum esset, ignavia, qui postquam in poenam suae imprudentiae Ducatum Normanniae pluresque alias ditiones amisisset, totum Regnum perdere, lymphato similis, cuperet, denique ob exactiones, rapinas, adulteria, & luxuriam subditis suis invisum. His perceptis Miramolinus, cui hactenus satis fuerat Regem Joannem spernere, maledictis oneratum abominari coepit, & damnare Anglorum patientiam. Saepius deinde Maurus cum Roberto sermonem per interpretem conferuit, & Regiis muneribus, quippe aurum, argentum, gemmas, vestesque ex serico pretiosas congeffit, cumulatam dimisit. Ille domum reversus amicis omnia hujus Legationis adjuncta arcana narravit. Mathaeus autem Parisiensis Historiae Scriptor dicit, se multa ex ipsius ore accepisse, & addit; Regem Joannem non, ut vere Orthodoxum decet, de Resurrectione mortuorum, aliisque non nullis Fidei articulis sensisse, ac non nunquam a sana ratione usque adeo aliena effutiisse, ut ea referre verecundia non fineret. Quadam die cum venatoribus cervi pinguisissimi, a canibus capti, tergum diripientibus adstaret, ridendo dicere auditus est: *Quam optata corporis sanitate gaudebat hoc animal, licet*

Sæcul. XIII.
 A.C. 1213.

p. 206.

Sæcul. XIII. *cet nunquam Sacerdoti Missam celebran-*
 A. C. 1213. *ti adfuerit (*)!*

§. XXVIII.

Pugna ad Muretum.

Simon Montfortius Comes vero, & Episcopi Occitaniae, auxilio Cruce signatorum ex Francia destituti, ad Regem Arragoniae Abbates miserunt, qui ei Papae literas redderent, & precarentur, ut consiliis Summi Pontificis obsequens, Hæreticos tueri desineret. Respondit Rex; se Pontificis mandata promptissime executurum esse. Sed facta dictis contraria secuta sunt; nam non solum Equitibus Ordinis milites, quos Tolosam miserat, non revocavit, sed etiam supplementa addidit, ex suo quoque Regno copias contraxit, quas ut stipendiis datis alere posset, accepta pecunia mutua, partem ditionum suarum creditoribus pignori obtulit. Die decima Septembris,

(*) De Rege Angliæ isto, Joanne sine terra, dicit ad hunc locum Natalis Alexander pag. 625. *Ipsam certe de Resurrectione corporum, ac de aliis Christianæ fidei capitibus male sensisse, Et quædam impia Et blasphemata sæpe evomuisse, refert Mathæus Paris.*

Ceterum non in omnibus Mathæus Parisiensis omni exceptione major testis esse videtur.